

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6Co/146/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3516202426
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ing. Miroslav Mandáček
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2020:3516202426.2

Rozhodnutie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu JUDr. Ing. Miroslava Mandáčka a členiek Mgr. Stanislavy Kollárovej a JUDr. Ivety Sopkovej v spore žalobkyne: A. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom X. H. nad Y., G. ulica XXXX/XX, št. občianka SR, zastúpená: Mgr. Martin Berec, advokát so sídlom Trenčín, Pod Sokolice 1/B, DOMUS PETRA, proti žalovanej: Slovenská republika, za ktorú koná 1/ Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Bratislava, Pribinova 2, 2/ Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Bratislava, Župné námestie 13, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom č.k. 12C/53/2016- 246 zo dňa 19. júla 2019, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e** .

II. Žalovanej **p r i z n á v a** voči žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým, v záhlaví identifikovaným rozsudkom, súd prvej inštancie zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala od žalovanej po úprave žaloby zaplataenia náhrady nemajetkovej ujmy 25 000,- eur a náhrady trov konania. O trovách konania rozhodol tak, že žalobkyni uložil povinnosť zaplatiť žalovanej ich náhradu v plnom rozsahu.

2. Súd prvej inštancie uviedol, že žalobkyňa žalobu odôvodnila tým, že

a) dňa 16.06.2003 uzatvorila so spoločnosťou SOS financial s.r.o. zmluvu o úvere na sumu 300.000 Sk, ktorý úver bol zabezpečený zabezpečovacím prevodom vlastníckeho práva k bytu, na základe ktorého dňa 24.03.2006 veriteľ pristúpil k násilnému vystaňovaniu žalobkyne z bytu na G. v X. H. nad Y.. Privolaní príslušníci Obvodného oddelenia Policajného zboru Nové Mesto nad Váhom však nepostupovali v súlade s platnými právnymi predpismi a nezabránili nezákonnému vyprataniu veci z bytu žalobkyne, ale naopak asistovali pri jeho vypratávaní a aktívne sa ho zúčastňovali. Z notárskej zápisnice N 38/2006 zo dňa 18.04.2006 vyplýva, že až po príchode polície a podaní inštrukcie priamo príslušníkmi polície SR pánovi H. (druhoví žalobkyne) a pánovi L. (syn žalobkyne), došlo k vniknutiu do bytu a jeho vyprataniu. Tým bolo porušené ústavné právo žalobkyne na ochranu obydlia, majetku, a osobnej slobody, pričom žalobkyňa poukázala na to, že nikdy neboli predložené žiadne dokumenty, ktoré by preukazovali právo na vystaňovanie žalobkyne a jej príbuzných z predmetného bytu. Pri správnom postupe polície by k vzniku škody a nemajetkovej ujmy na strane žalobkyne nedošlo. Uvedená zmluva o úvere a celý zmluvný vzťah medzi žalobkyňou a spoločnosťou SOS financial, s.r.o. bol neskôr právoplatným rozsudkom tunajšieho súdu č.k. 9Cb/115/2008-324 zo dňa 27.01.2010, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č.k. 8Cob/60/2010-508 zo dňa 13.03.2014, vyhlásený za neplatný, čím sa žalobkyňa stala výlučnou vlastníčkou predmetného bytu;

b) v konaní vedenom na Okresnom súde Nové Mesto nad Váhom, ktoré bolo skončené rozsudkom sp. zn. 3C/43/2011-229 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č.k. 4Co/185/2013-269, boli

porušené jej práva najmä tým, že súdy nezohľadnili všetky právne skutočnosti preukázané v týchto konaniach;

c) vo vzťahu ku konaniu vedenému na Okresnom súde Nové Mesto nad Váhom pod sp. zn. 6C/58/2011, predmetom ktorého bolo zaplatenie 8.124,80 eur oproti vráteniu bytu, tvrdila, že podala sťažnosť na znalkyňu Ing. Evu Seifertovú z dôvodu, že nie je odborne spôsobilá a kompetentná na vypracovanie znaleckého posudku na určenie zhodnotenia nehnuteľnosti;

d) ďalším konaním, v ktorom malo dôjsť k vzniku nemajetkovej ujmy žalobkyne, bolo konanie vedené tunajším súdom pod sp. zn. 11C/323/2013 v spojení s konaním pred Krajským súdom v Trenčíne sp. zn. 5Co/189/2014, predmetom ktorého bola odporovateľnosť právnych úkonov. Súdy oboch stupňov neoprávnene a v neprimeranej miere zasiahli do základných práv žalobkyne (práva vlastníť majetok a nakladať s ním), najmä tým, že v rozpore so súdnou praxou vyložili pojem „vymáhateľná pohľadávka“ keď považovali za vymáhateľnú pohľadávku manželov J., uplatnenú voči žalovanej v konaní vedenom tunajším súdom pod

sp. zn. 6C/58/2011, pričom podľa názoru žalobkyne nebolo možné uvedenú pohľadávku považovať za vymáhateľnú, poukazujúc na rozhodnutie NS SR sp. zn. 6Cdo/253/2012 zo dňa 17.12.2013, podľa ktorého za vymáhateľnú pohľadávku sa má považovať pohľadávka spravidla judikovaná v súdnom konaní, resp. pohľadávka vykonateľná, ktorú možno exekvovať;

e) vo vzťahu k rozhodnutiu Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom č.k. 10C/269/2013-235 poukazovala najmä na rozpor v záveroch súdu, kedy na jednej strane konštatuje, že žalovaní neprimeraným spôsobom zasiahli do vlastníckych práv žalobkyne, čím mohlo dôjsť ku vzniku nemajetkovej ujmy, na druhej strane uvádza, že medzi konaním žalovaných a vznikom škody na strane žalobkyne nie je príčinná súvislosť. Žalovaní odmietli odovzdať žalobkyni byt z dôvodu, že im ona odmietla poskytnúť vzájomné protiplnenie z titulu zhodnotenia bytu žalovanými. Súd uviedol, že v danom prípade nemožno aplikovať ustanovenie o vzájomnom plnení, čím potvrdil absenciu dôvodu pre zotrúvanie žalovaných v byte žalobkyne, avšak ďalej konštatuje že medzi konaním žalovaných a spôsobenou škodou nie je príčinná súvislosť;

f) napokon, k vzniku nemajetkovej ujmy na strane žalobkyne malo dôjsť aj v exekučnom konaní vedenom tunajším súdom pod sp. zn. 7Er/695/2013, kedy Krajský súd v Trenčíne listom Spr 2050/14 konštatoval, že postup súdu pri vybavovaní námietok a návrhu na odklad exekúcie bol neštandardný a boli spôsobené prietahy v konaní. Konanie sp. zn. EX 25/2013 vedené súdnou exekútkorkou JUDr. Evou Šteinerovou vykazuje znaky nezákonnosti a nesprávneho postupu. Voči exekútkorke bolo začaté disciplinárne konanie. Okrem toho Ministerstvo spravodlivosti listom č. 26588/2014/52 konštatuje, že upovedomenie o začatí exekúcie predajom hnutelných vecí doručil spolu s upovedomením o začatí exekúcie zo dňa 02.07.2013 pred vykonaním súpisu vecí podliehajúcich exekúcii (v rozpore s § 118 ods. 2 EP); exekútkorský spis bol vedený v rozpore s § 34 a ods. 1 písm. a/, b/ a c/ výnosu MS SR zo dňa 15.06.1998 č. 1618/1998-6. Súdny exekútkor vydal upovedomenie o začatí exekúcie s chybami, neboli vyčíslené jednotlivé položky trov exekúcie a svojim konaním navodil právne nejasný a zmätočný stav, manipuloval s dokumentmi v spise a zavádzal súd.

3. Pokiaľ ide o nárok žalobkyne na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, uviedla, že táto je reálne preukázaná nielen tým, že boli narušené jej vzťahy v rodine a medzi jej priateľmi, ale aj tým, že zdravotný stav žalobkyne je dlhodobo nepriaznivý (ťažká alergia liečená biologickou liečbou). Na základe toho, že už 10 rokov prebiehajú konania na rôznych inštitúciách je jednoznačne preukázané, že navrhovateľka utrpela na zníženej dôstojnosti a na cti.

4. Žalovaná prostredníctvom Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „MV SR“) namietala procesné vady žaloby spočívajúce v duplicitu uplatnených nárokov, zmätočnosti žaloby, ďalej namietala absenciu predbežného prerokovania nároku žalobkyne a neunesenie dôkazného bremena vo vzťahu k vzniku nemajetkovej ujmy žalobkyne. Žalovaná prostredníctvom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „MS SR“) namietala prekážku veci rozhodnutej vo vzťahu k nároku žalobkyne z tvrdeného nesprávneho úradného postupu príslušníkov Policajného zboru SR zo dňa 24.03.2006 pri vypratání bytu vo vzťahu ku ktorému vzniesla i námietku premlčania, nesplnenie podmienky predbežného prerokovania nároku žalobkyne. Žalobkyňa uviedla, že vznesenie námietky premlčania žalovanou stranou je v rozpore s dobrými mravmi (§ 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka), s prihliadnutím na rozsah zásahu do subjektívnych práv žalobkyne zo strany orgánov verejnej moci, ako aj skutočnosť, že medzičasom došlo k úprave právnych predpisov týkajúcich sa praxe nebankových spoločností a postupov polície. Vo vzťahu k vyčísleniu výšky požadovanej náhrady nemajetkovej ujmy uviedla, že v jej

prípade išlo o niekoľko vzájomne sa prelínajúcich konaní viacerých orgánov verejnej moci, preto nebolo možné z jej strany bližšie vymedziť, ktorý orgán je zodpovedný v akom pomere.

5. Z dôvodu, že žaloba bola podaná bez predbežného prerokovania nároku podľa § 15 zák. č. 514/2003 Z.z., čo predstavuje odstrániteľnú vadu konania, súd podľa § 162 ods. 1 písm. a/ CSP pristúpil k prerušeniu konania, aby poskytol priestor žalobkyni na podanie žiadosti o predbežné prerokovanie nároku. Žalobkyňa dňa 04.10.2018 požiadala MS SR o predbežné prerokovanie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 12.500 eur, pričom tejto žiadosti nebolo vyhovené, čo bolo žalobkyni oznámené listom zo dňa 21.01.2018 pod č. 46347/2018/141. Žalobkyňa požiadala o predbežné prerokovanie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v rozsahu 12.500 eur aj MV SR, ktoré jej žiadosti rovnako nevyhovelo, čo bolo žalobkyni oznámené listom zo dňa 05.12.2018 č. KM-OPS-P-113/2018.

6. Súd prvej inštancie považoval za prvoradé vysporiadať sa so vznesenými námietkami premlčania a prekážkou rei iudicatae vo vzťahu k nesprávnemu úradnému postupu príslušníkov Policajného zboru pri vypratávaní bytu žalobkyne na G. XX v X. H. nad Y., ku ktorému malo dôjsť dňa 24.03.2006. Súd dospel k presvedčeniu, že tento nárok je v súlade s § 19 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. jednoznačne premlčaný, pretože trojročná premlčacia doba začala žalobkyni plynúť dňom 24.03.2006, kedy sa preukázateľne dozvedela o vypratávaní jej bytu a o nesprávnom úradnom postupe príslušníkov polície. Premlčacia doba márne uplynula dňom 24.03.2009, pričom žaloba bola podaná až po desiatich rokoch, dňa 29.03.2016. S prihliadnutím na premlčanie sa súd týmto nárokom už po hmotnoprávnej stránke ďalej nezaoberal. Pokiaľ ide o namietanú prekážku rei iudicata, vzhľadom na právoplatné rozhodnutie tunajšieho súdu sp. zn. 3C/43/2011-229 zo dňa 06.02.2013, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 4Co/185/2013-269, v tomto smere súd zistil rozdiel tak vo výške uplatneného nároku, ako aj v povahe nemajetkovej ujmy žalobkyne. Súd preto z procesného hľadiska uprednostnil zamietnutie návrhu z dôvodu premlčania práva.

7. Vo vzťahu k zvyšnej časti žalovaného nároku, žalobkyňa na základe výzvy súdu prvej inštancie podľa § 150 ods. 2 CSP doplnila svoje tvrdenia tak, že

a) pokiaľ ide o konanie súdu sp. zn. 6C/58/2011, znalecký posudok bol podaný neoprávneným znalcom - Ing. Evou Saifertovou, ktorá nebola oprávnená vykonať ocenenie zhodnotenia nehnuteľnosti, pretože išlo o znalkyňu v odvetví Odhad hodnoty nehnuteľností. Na základe tohto znaleckého posudku bola stanovená cena úprav nehnuteľností vo vlastníctve žalobkyne vo výške cca 20.000 eur, pričom ide o sumu nereálnu, ktorá je po žalobkyni v súčasnej dobe vymáhaná. V dôsledku toho žalobkyňa prišla o byt, ako aj o veľkú časť svojho majetku a stala sa v očiach verejnosti neplatičom, bezdomovkyňou a notorickou sťažovateľkou. Svoj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v súvislosti s týmto konaním si vyčíslila na sumu 10.000 eur;

b) v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 11C/123/2013 podľa žalobkyne došlo k nesprávnemu úradnému postupu tým, že pohľadávku manželov J. súd akceptoval a považoval za vymáhatelnú len na základe jednostranných tvrdení týchto manželov. V dôsledku toho bol na žalobkyňu vyvolaný neodôvodnený tlak, tak na jej psychiku, ako aj jej zdravotný stav. Nemajetkovú ujmu v tomto prípade vyčíslila na 7.500 eur;

c) V súvislosti s konaním tunajšieho súdu 10C/269/2013 žalobkyňa tvrdila, že bol na ňu vyvíjaný veľký nátlak, pretože manželia J.í v jej byte bývali a ona musela platiť energie a všetky služby spojené sa užívaním predmetného bytu. Keď tam chcela vstúpiť, tak ju podľa jej tvrdenia mali zbiť policajti, čím malo voči žalobkyni dôjsť k nezákonnému zákroku zo strany polície. Stalo sa tak niekedy po vynesení potvrdzujúceho rozsudku Krajského súdu v Trenčíne, pričom žalobkyňa uviedla že to bolo niekedy v období „od februára do polovice júla roku 2011“. Poukázala na to, že v tomto konaní došlo k zmene rozhodnutia Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom Krajským súdom v Trenčíne a následnému novému rozhodnutiu tunajšieho súdu, ktoré bolo Krajským súdom v Trenčíne potvrdené. Nemajetková ujma spočíva v tom, že na žalobkyňu bol zo strany manželov J. a ich právneho zástupcu vyvíjaný neprímeraný nátlak, že jej bude predaný byt, pokiaľ úhrady za byt nebude platiť. Túto nemajetkovú ujmu vyčíslila na sumu 4.000 eur;

d) v prípade exekučného konania vedeného tunajším súdom pod sp. zn. 7Er/695/2013 namietala jeho bezdôvodné začatie, ktoré až na odvolanie zastavil krajský súd, kde aj krajský súd konštatoval, že postup súdu pri vybavovaní námietok a návrhu na odklad exekúcie bol neštandardný a boli spôsobené prietahy v konaní, ktoré aj namietali. V tomto exekučnom konaní bola pre nezákonnosť postupu disciplinárne stíhaná súdna exekútorka. Na žalobkyňu mal byť v tomto smere opäť vyvinutý nadmerný psychický tlak,

zapríčinený konaním tunajšieho súdu a súdneho exekútora. V tomto smere poukázala na oznámenie o výsledku predbežného prerokovania nároku MSSR (z čl. 170), pričom vzniknutú nemajetkovú ujmu si ocenila na 3.500 eur.

8. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 3 ods. 1,2, § 4 ods. 1 písm. a/, b/, § 6 ods. 1,2, § 9 ods. 1, 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1,2, § 17 ods. 1,2,3 a 4, § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Uviedol, že primárne sa zamerlal na skúmanie otázky, či niektoré zo žalobkyňou označených rozhodnutí možno považovať za nezákonné rozhodnutie v zmysle § 5 a § 6 zák. č. 514/2003 Z.z., resp. či spôsobom tvrdným žalobkyňou mohlo dôjsť v niektorom z uvedených konaní k nesprávnemu úradnému postupu v zmysle § 9 zák. č. 514/2003 Z.z.. Medzi účastníkmi nebolo sporné, že v konaní vedenom tunajším súdom pod sp. zn. 6C/58/2011, bol prvoinštančný rozsudok č.k. 6C/58/2011-649 zo dňa 27.4.2016 potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č.k. 4Co/38/2017 - 789 zo dňa 23.11.2017. V konaní vedenom tunajším súdom pod sp. zn. 3C/43/2011, bol prvoinštančný rozsudok č.k. 3C/43/2011-229 zo dňa 06.02.2013 potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č.k. 4Co/185/2013 - 269 zo dňa 13.03.2014. Podané dovolanie žalobkyne v tejto veci Najvyšší súd SR odmietol uznesením č.k. 2Cdo/718/2015-308 zo dňa 29.09.2016. V konaní vedenom tunajším súdom pod sp. zn. 11C/32/2013, bol prvoinštančný rozsudok č.k. 11C/32/2013-285 zo dňa 19.09.2013 (v spojení s opravným uznesením č.k. 11C/32/2013-315) potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č.k. 5Co/189/2014 - 363 zo dňa 29.10.2014. V konaní vedenom tunajším súdom pod sp. zn. 10C/269/2013, bol prvoinštančný rozsudok tunajšieho súdu č.k. 10C/269/2013-235 zo dňa 03.12.2015 potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č.k. 6Co/297/2016 - 274 zo dňa 30.05.2017. Z uvedeného vyplýva, že ani v jednom z uvedených prípadov nemožno hovoriť o nezákonnom rozhodnutí v zmysle § 5 až 6 zák. č. 514/2003 Z.z., pretože ani jedno z uvedených súdnych rozhodnutí nebolo po nadobudnutí právoplatnosti, cestou mimoriadnych opravných prostriedkov, zrušené alebo zmenené, čiže ide o rozhodnutia z pohľadu práva zákonné. Pokiaľ ide o tvrdenia žalobkyne týkajúce sa väd týchto konaní (napr. výhrady voči osobám znalcov, výhrady voči rozporom v odôvodnení rozhodnutia a pod.), tieto procesné nedostatky mohli byť predmetom prieskumu len v príslušnom odvolacom, resp. dovolacom konaní, pričom je absolútne vylúčené, aby sa nimi akýmkoľvek spôsobom zaoberal súd v tomto konaní. Ak (by) boli žalobkyňou uvádzané nedostatky včas namietané v odvolacom konaní a mohli mať vplyv na vecnú správnosť prvoinštančného rozhodnutia, odvolací súd by pristúpil k zmene alebo zrušeniu rozhodnutia súdu prvej inštancie. Žalobkyňou tvrdené vady však v žiadnom prípade nemôžu byť považované za nesprávny úradný postup v zmysle § 9 zák. č. 514/2003 Z.z., pretože ani len čiastočne nenapĺňajú jeho zákonné znaky (napr. porušenie povinnosti orgánu urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie, nečinnosť orgánu, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv a pod.). Z uvedeného dôvodu nebola ani v jednom z uvedených konaní vedenom tunajším súdom pod sp. zn. 3C/43/2011, sp. zn. 6C/58/2011-649, sp. zn. 11C/32/2013 a sp. zn. 10C/269/2013 a ani v nadväzujúcom odvolacom konaní, preukázaná existencia prvého a základného predpokladu pre priznanie náhrady škody voči štátu t.j. nezákonné rozhodnutie alebo nesprávny úradný postup. Žalobkyňa tak na tomto základe nemohla vzniknúť nemajetková ujma za ktorú by jej zodpovedal štát podľa zák. č. 514/2003 Z.z., preto súd už existenciu nemajetkovej ujmy žalobkyne, ani príčinnú súvislosť, neskúmal a žalobu aj v tejto časti zamietol.

9. Pokiaľ ide o tvrdenie žalobkyne, že v období od februára do polovice júla 2011 mala byť pri pokuse o vstup do svojho bytu (v tom čase obývanom manželmi J.) zbitá políciou, toto súd nepovažoval za relevantné pre toto konanie. V rade prvom preto, že tento incident žiadnym spôsobom nemohol súvisieť s konaním sp. zn. 10C/269/2013, ktoré sa začalo až o dva roky neskôr (dňa 16.07.2013) a v rade druhom, žalobkyňa sa na tento incident doposiaľ žiadnym spôsobom nesťažovala, pričom príslušné právne kroky preukázateľne pozná. Keďže tento zákrok polície nebol vôbec predbežne prerokovaný podľa § 15 zák. č. 514/2003 Z.z., súd sa ním v tomto konaní ani nemohol zaoberať.

10. Čo sa týka exekučného konania sp. zn. 7Er/695/2013, v tomto smere žalobkyňa nepreukázala nesprávny úradný postup ani nezákonnosť rozhodnutia, ktorý by objektívne mohol zakladať vznik nemajetkovej ujmy žalobkyne vyžadujúcej náhradu v peniazoch, za ktoré by mal zodpovedať štát. V konaní bolo preukázané len toľko, že sťažnosti žalobkyne týkajúce sa priebehu exekučného konania a exekúcie boli v danom čase sčasti úspešne riešené kompetentnými orgánmi - Ministerstvom spravodlivosti SR a zrejme i Komorou súdnych exekútorov, pokiaľ ide o disciplinárne stížanie konajúcej súdnej exekútorky, čím boli fakticky účinne využité dostupné a legitímne prostriedky nápravy. Súd prvej inštancie zdôraznil, že žalobkyňa substancovane netvrdila a ani nepreukázala žiadnu skutočnosť

svedčiacu pre záver o vzniku nemajetkovej ujmy na jej strane, pri ktorej by nebolo možné považovať za dostatočné zadosťučinenie iba samotné konštatovanie porušenia práva v zmysle § 17 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z. napr. listom Ministerstva spravodlivosti zo dňa 09.09.2014 č. 26588/2014/52. Tvrdenia žalobkyne, že v súvislosti s týmto exekučným konaním bol na ňu vyvinutý nadmerný psychický tlak, zapríčinený konaním tunajšieho súdu a súdneho exekútora, sú veľmi neurčité a zároveň nie sú (ani napriek postupu súdu podľa § 150 od. 2 CSP) podložené žiadnym konkrétnym tvrdením, preto súd k dokazovaniu v tomto smere vôbec nemohol pristúpiť. Z uvedeného dôvodu súd prvej inštancie dospel k záveru, že ani v prípade namietaného exekučného konania 7Er/695/2013 a exekúcie vedenej JUDr. Steinerovou neboli naplnené predpoklady pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch v zmysle zák. č. 514/2003 Z.z., keďže nebolo preukázané ani len splnenie základných predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za uvedenú ujmu.

11. Z uvedených dôvodov súd prvej inštancie žalobu v celom rozsahu zamietol. V kontexte zamietnutia žaloby nebolo pre súd prvej inštancie relevantné, že po doplnení skutkových tvrdení v súlade s § 150 ods. 2 CSP, žalobkyňa rozvrhla svoj nárok tak, že de facto požadovala úhradu celej nemajetkovej ujmy 25.000 Eur len po Slovenskej republike zastúpenej Ministerstvom spravodlivosti. Pre úplnosť dodal, že pokiaľ ide o skutočnosť, že napriek poskytnutému časovému priestoru žalobkyňa neprerokovala svoj návrh s dotknutými ministerstvami v celom uplatnenom rozsahu 25.000 eur, ale s každým ministerstvom len v rozsahu 12.500 eur, súd už vychádzal z toho, že z postoja oboch ministerstiev bolo od začiatku konania zrejmé, že uplatnený nárok nemienia uspokojiť. S prihliadnutím na dĺžku konania by išlo iba o ďalšie neúčelné predlžovanie tohto konania, pokiaľ by súd žalovanú vyzýval na opätovné prerokovanie nároku na náhradu škody v zmysle § 15 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. Takýto prístup naša súdna prax, zhodne s českou príprávkou, vychádzajúc z rozhodnutia NS ČR 30 Cdo 2560/2014.

12. Súd prvej inštancie pre nadbytočnosť nevykonal žalobcom navrhované dôkazy: výsluch JUDr. A. H. L., bývalého predsedu komisie MS SR poznajúceho problematiku nezákonných praktík nebankových subjektov; JUDr. Petra Straku - sudcu Krajského súdu v Prešove, ktorý bol prvým predsedom Komisie na Ministerstve spravodlivosti SR; H. H. Y., redaktorky TV Markíza, ktorá natáčala viaceré reportáže o prípade žalobkyne; Y. H., druhá žalobkyňa, ktorý bol prítomný nezákonného deložovania bytu žalobkyne; Y. H. ml. syna žalobkyne; H. L., syna žalobkyne prítomného deložovania bytu; H. R. a K. J. ako účastníkov deložovania, oboznámením videonahrávky televíznej reportáže TV Markíza, fotografií skladu s uloženými vecami žalobkyne, notárskou zápisnicou N38/2006, Nz14594/2006 zo dňa 18.04.2006 zachytávajúcou priebeh vypratania bytu žalobkyne, sťažnosti žalobkyne na znalkyňu v odbore Stavebníctvo Ing. U. R., ani sťažnosti žalobkyne na znalkyňu F. H., ktorá oceňovala rekonštrukciu bytu, nakoľko tieto dôkazy neboli spôsobilé priniesť ani len nepriame ozrejmenie rozhodujúcich skutočností pre rozhodnutie v tomto konaní.

13. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 252 ods. 1 CSP.

14. Proti tomuto rozsudku podala v zákonnej lehote odvolanie žalobkyňa, v ktorom namietala odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b/, e/, f/ a h/ CSP a žiadala, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Uviedla, že v konaní poukázala na viaceré konania, ktorými v dôsledku nezákonného úradného postupu, resp. nesprávneho rozhodnutia bola spôsobená škoda (nemajetková ujma). K jednotlivým konaniam podala rozsiahly popis skutočností, na základe ktorého je presvedčená o dôvodnosti svojho nároku. V dôsledku nesprávneho úradného postupu a v dôsledku nezákonných rozhodnutí utrpela nemajetkovú ujmu reálne preukázateľnú nielen tým, že boli narušené vzťahy v rodine, medzi jej priateľmi, ale aj tým, že jej zdravotný stav je dlhodobo nepriaznivý. Postupom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom a Krajského súdu v Trenčíne bola znížená jej dôstojnosť a došlo k zásahu do jej práva na osobný, súkromný a rodinný život. Vo vzťahu k uvedenému sa však súd obmedzil len na strohé skonštatovanie obsiahnuté v bode 28 rozsudku. Takýto postoj súdu považuje žalobkyňa za prejav arbitrárnosti. Rozsudok ako taký je založený na výklade zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, ktorý popiera jeho účel a zmysel. Súd prvej inštancie v podstate aplikoval úvahu, v zmysle ktorej zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím vyvoláva iba také právoplatné rozhodnutie, ktoré bolo zrušené z dôvodu nezákonnosti, pričom tento dôvod musí byť výslovne uvedený vo výroku zrušujúceho rozhodnutia, resp. výslovne uvedený v jeho odôvodnení. Žalobkyňa sa s týmto postojom súdu nestotožnila a poukázala na nález Ústavného súdu SR sp.zn. IV. ÚS 159/2012, podľa ktorého k popretiu podstaty a zmyslu základného práva podľa čl. 46 ods. 3 Ústavy SR dochádza takým výkladom ustanovení zákona

514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, podľa ktorého sa vyžaduje, aby zrušujúce rozhodnutie súdu vydané na základe mimoriadneho opravného prostriedku výslovne konštatovalo nezákonnosť zrušeného právoplatného rozhodnutia (či už vo výroku alebo v odôvodnení), ak na takéto konštatovanie nedávajú procesné pravidlá občianskeho súdneho konania tomuto súdu žiaden priestor a ak sa má v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. takéto posúdenie uskutočniť na základe zohľadnenia okolností konkrétneho prípadu. Ústavný súd poukazuje na to, že neexistuje ustálená, v právnej teórii či praxi bežne používaná definícia pojmu nezákonné rozhodnutie pre účely zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú takýmto rozhodnutím. Ani zákon o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci výslovne nedefinuje, čo sa má považovať za nezákonné súdne rozhodnutie. Podľa dôvodovej správy k vládnemu návrhu zákona je nezákonným rozhodnutím rozhodnutie orgánu verejnej moci, ktoré je v rozpore s právnym poriadkom Slovenskej republiky. Ďalej žalobkyňa poukázala na to, že pokiaľ ide o nesprávny úradný postup príslušníkov PZ pri vypratani z jej bytu, ku ktorému došlo dňa 24.03.2006, súd prvej inštancie uviedol, že tento nárok je jednoznačne premlčaný. Podľa jej názoru ale žalovaná pri posudzovaní príslušných ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z. postupovala príliš formalisticky a neprihliadla na skutkové okolnosti prípadu ako ani na § 19 ods. 2 zákona, podľa ktorého sa právo na náhradu škody premlčí najneskôr za 10 rokov odo dňa, keď bolo poškodenému doručené (oznámené) rozhodnutie, ktorý mu bola spôsobená škoda, to neplatí, ak ide o škodu na zdraví alebo škodu spôsobenú rozhodnutím podľa § 7 a 8. Uplatnenie námietky premlčania zo strany žalovanej je v rozpore s dobrými mravmi, preto by naň súd nemal prihliadať. Poukázala v tomto ohľade na rozsah zásahu do subjektívnych práv žalobkyne, dobu trvania tohto zásahu, mocenské postavenie štátu voči žalobkyni i skutočnosť, že medzičasom došlo k zmene právnej úpravy na základe praxe nebankových spoločností a nesprávnych úradných postupov zo strany polície. V rámci súdneho konania na preukázanie svojich tvrdení navrhla vykonať dokazovanie výsluchom žalobkyne, výsluchom JUDr. Ing. Milana Budjača - bývalého predsedu komisie MS SR poznajúceho problematiku nezákonných praktík nebankových subjektov, výsluchom JUDr. Petra Straku - sudcu Krajského súdu v Prešove, ktorý bol prvým predsedom komisie na MS SR, výsluchom Mgr. Moniky Ševčíkovej - redaktorky TV Markíza, ktorá natáčala viacero reportáží o prípade žalobkyne, výsluchom Y. H. - druhej žalobkyne, ktorý bol prítomný nezákonného deložovania bytu žalobkyne, výsluchom Y. H. ml., výsluchom H. L. - syna žalobkyne prítomného deložovania bytu, výsluchom H. R. a K. J. - účastníkov deložovania, vykonaním videonahrávky televíznej reportáže TV Markíza, oboznámením listinných dôkazov: fotografie zo skladu s uloženými vecami žalobkyne, notárskej zápisnice N38/2006 zo dňa 18.04.2006 zachytávajúcej priebeh vypratania bytu žalobkyne, sťažnosť žalobkyne na znalkyňu v odbore stavebníctvo Ing. Evu Sajfertovú sťažnosť žalobkyne na znalkyňu Katarínu Martinusovú, ktorá oceňovala rekonštrukciu bytu. Súd napriek tomuto návrhu ani jeden z navrhnutých dôkazných prostriedkov nevykonal, pričom v odôvodnení rozsudku sa obmedzil len na skonštatovanie, že pre nadbytočnosť nevykonal žalobkyňou navrhované dôkazy, ktoré neboli spôsobilé priniesť ani len nepriame ozrejenie rozhodujúcich skutočností pre rozhodnutie v tomto konaní. Rozsudok teda trpí skutkovými vadami, pretože bol nesprávne vytvorený skutkový základ, čo je dôsledkom chybného vyhodnotenia návrhu na vykonanie dôkazov. Išlo o také návrhy na vykonanie dôkazov, ktoré boli spôsobilé priniesť ďalšie relevantné skutkové zistenia. Svojím postupom súd prvej inštancie sťažil dôkaznú pozíciu žalobkyne, čo má za následok nespravodlivý výsledok v neunesení dôkazného bremena žalobkyne. Poukázala tiež na to, že odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancii nenapĺňa náležitosti podľa § 220 ods. 2 CSP, ide o arbitrárne rozhodnutie súdu, ktoré porušuje právo účastníka na spravodlivý súdny proces a odníma mu možnosť konať pred súdom, pretože mu upiera možnosť náležito skutkovo a právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci opravných prostriedkov. Rozhodnutie súdu musí obsahovať dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Súd prvej inštancie, ale svoje rozhodnutie založil iba na formálnom a rozsiahlom opise žaloby, vyjadrení strán, citovaní jednotlivých zákonných ustanovení, pričom vlastnému právnemu odôvodneniu svojich záverov v napadnutom rozsudku venoval pozornosť len minimálne, čím postihol rozsudok deficitom nepreskúmateľnosti. Povinnosť súdu vyrovnáť sa s argumentmi strán sporu je jednou z najdôležitejších súčastí základného práva na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Napadnutý rozsudok postráda dostatočne argumentačne zrozumiteľný výklad právneho posúdenia skutkového stavu podľa príslušných zákonných ustanovení. Súd prvej inštancie taktiež nedostatočne precizoval ustanovenia stanovujúceho obsah odôvodnenia rozsudku vo vzťahu k argumentácii žalobkyne.

15. Žalovaná sa prostredníctvom MV SR k odvolaniu žalobkyne písomne vyjadrila tak, že žiadala, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Uviedla, že sa pridrižiava doterajších písomných vyjadrení ako aj prednesov na pojednávaniach a má za to, že súd prvej inštancie v konaní

zistil skutkový a právny stav veci v dostatočnom rozsahu a na základe zistených skutočností vo veci správne rozhodol a svoje rozhodnutie následne dostatočne odôvodnil.

16. Žalovaná sa prostredníctvom MS SR k odvolaniu žalobkyne písomne vyjadrila tak, že súd prvej inštancie vo vzťahu k tvrdenému nesprávnemu úradnému postupu príslušníkov PZ SR zo dňa 24.03.2006 pri vypratávaní vecí z bytu žalobkyne správne aplikoval ustanovenie § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. a konšatoval, že nárok žalobkyne je premlčaný. Tento nárok je premlčaný aj v 10-ročnej premlčacej lehote podľa § 19 ods. 2 zákona. Súd prvej inštancie postupoval v súlade so zásadou hospodárnosti konania, keď otázku premlčania vyriešil prednostne, a preto sa nárokom žalobkyne v danej časti viac nezaoberal, čo znamená, že odvolacie dôvody uvedené žalobkyňou nemožno v tejto časti považovať za dôvodné. V danej veci neexistoval žiaden dôvod na neprihliadnutie na vznesenú námietku premlčania z dôvodu prípadného rozporu s dobrými mravmi. Poukázala na to, že v konaní o náhradu škody spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom môže byť úspešný len ten žalobca, ktorý preukáže splnenie všetkých troch skutočností zároveň: existenciu nezákonného rozhodnutia/nesprávneho úradného postupu, vznik škody, príčinnú súvislosť medzi vydaním nezákonného rozhodnutia/nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Žalobkyňa sa obmedzila iba na označenie niekoľkých rozhodnutí a úradných postupov, v súvislosti s ktorými jej mala vzniknúť škoda, bez preukázania ich nezákonnosti alebo nesprávnosti a bez toho, aby uviedla výšku škody za každý jednotlivý ňou vymedzený zásah. Súd prvej inštancie potom správne postupoval, keď z dôvodu absencie nezákonného rozhodnutia a nesprávneho úradného postupu v žalobkyňou uvedených konaniach ako základného predpokladu pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy žalobu zamietol. Žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny.

17. Žalobkyňa sa k vyjadreniam žalovanej písomne vyjadrila tak, že vyjadrenie prostredníctvom MV SR neobsahuje akékoľvek relevantné skutočnosti odôvodňujúce potvrdenie napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie a vyjadrenia prostredníctvom MS SR len zopakovalo a vyabstrahovalo priaznivé fakty pre žalovanú uvedené súdom v odôvodnení rozsudku. Preto považovala vyjadrenia za bezpredmetné a formálne.

18. Ďalšie písomné vyjadrenia vo veci podané neboli.

19. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, preskúmal vec v intenciách ustanovení § 379 a § 380 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), t. j. v medziach podaného odvolania a jeho dôvodov. Procesný postup odvolacieho súdu vyplynul z intertemporálnej úpravy v § 470 ods. 1 CSP, ktorým došlo k rekonštrukcii predchádzajúceho procesného predpisu - Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) s účinnosťou od 1. júla 2016. V zmysle uvedenej úpravy platí, že ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

20. V zmysle ustanovenia § 385 ods. 1 CSP nebolo potrebné na prejednanie odvolania žalobkyne nariaďovať pojednávanie.

21. V zmysle § 378 ods. 1 CSP na konanie na odvolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie, ak tento zákon neustanovuje inak.

22. Odvolací súd je v zásade viazaný rozsahom odvolania (§ 379 CSP) a odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP).

23. Preskúmaním veci odvolací súd zistil, že rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny, a preto je potrebné tento potvrdiť podľa § 387 ods. 1,2 CSP.

24. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

25. Podľa § 387 ods. 2 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

26. Žalobkyňa uplatnila vo svojom odvolaní odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b/, e/, f/ a h/ CSP, spočívajúce v tom, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, nevykonala navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec nesprávne právne posúdil.

27. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle § 365 ods. 1 písm. b/ CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

28. V prípade odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. e/ CSP ide o vadu skutkovú, keď strana navrhla dôkaz, ktorý je potrebný na zistenie rozhodujúcich skutočností, ale súd prvej inštancie takýto dôkaz nevykonala.

29. Podstata odvolacieho dôvodu vyplývajúceho z ust. § 365 ods. 1 písm. f/ CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) spočíva v nesprávnom postupe súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov dokazovania dôsledkom čoho je, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplývajú, alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané, alebo vyplývajú z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov.

30. Právnym posúdením v zmysle odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

31. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky námietky, ktoré boli v odvolaní žalobkyňou vznesené a konštatoval, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné.

32. Žalobkyňa si v konaní uplatnila nárok na náhradu škody, resp. nemajetkovej ujmy v súvislosti s nesprávnym úradným postupom, resp. nezákonnými rozhodnutiami, ku ktorému malo dôjsť a/ tým spôsobom, že dňa 16.06.2003 uzatvorila so spoločnosťou SOS financial s.r.o. zmluvu o úvere na sumu 300.000 Sk, ktorý úver bol zabezpečený zabezpečovacím prevodom vlastníckeho práva k bytu, na základe ktorého dňa 24.03.2006 veriteľ pristúpil k násilnému vystaňovaniu žalobkyne z bytu na G. ulici XX v X. H. nad Y.. Prívolaní príslušníci Obvodného oddelenia Policajného zboru Nové Mesto nad Váhom však nepostupovali v súlade s platnými právnymi predpismi a nezabránili nezákonnému vyprataniu vecí z bytu žalobkyne, ale naopak asistovali pri jeho vypratávaní a aktívne sa ho zúčastňovali, čím bolo porušené ústavné právo žalobkyne na ochranu obydlia, majetku, a osobnej slobody, pričom žalobkyňa poukázala na to, že nikdy neboli predložené žiadne dokumenty, ktoré by preukázali právo na vystaňovanie žalobkyne a jej príbuzných z predmetného bytu. Uvedená zmluva o úvere a celý zmluvný vzťah medzi žalobkyňou a spoločnosťou SOS financial, s.r.o. bol neskôr právoplatným rozsudkom tunajšieho súdu č.k. 9Cb/115/2008-324 zo dňa 27.01.2010, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č.k. 8Cob/60/2010-508 zo dňa 13.03.2014, vyhlásený za neplatný, čím sa žalobkyňa stala výlučnou vlastníčkou predmetného bytu;

b) v konaní vedenom na Okresnom súde Nové Mesto nad Váhom, vedenom pod sp.zn. 3C/43/2011, ktoré bolo skončené rozsudkom č.k. 3C/43/2011-229 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č.k. 4Co/185/2013-269, keď boli porušené jej práva najmä tým, že súdy nezohľadnili všetky právne skutočnosti preukázané v týchto konaniach;

c) v konaní vedenom na Okresnom súde Nové Mesto nad Váhom pod sp. zn. 6C/58/2011, predmetom ktorého bolo zaplatenie 8.124,80 eur oproti vráteniu bytu, tvrdila, že podala sťažnosť na

znalkyňu Ing. Evu Seifertovú z dôvodu, že nie je odborne spôsobilá a kompetentná na vypracovanie znaleckého posudku na určenie zhodnotenia nehnuteľnosti; znalecký posudok vo veci bol teda podaný neoprávneným znalcom Na základe tohto znaleckého posudku bola stanovená cena úprav nehnuteľností vo vlastníctve žalobkyne vo výške cca 20.000 eur, pričom ide o sumu nereálnu, ktorá je po žalobkyňi v súčasnej dobe vymáhaná. V dôsledku toho žalobkyňa prišla o byt, ako aj o veľkú časť svojho majetku a stala sa v očiach verejnosti neplatičom, bezdomovkyňou a notorickou sťažovateľkou. Svoj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v súvislosti s týmito konaniami si vyčíslila na sumu 10.000 eur;

d) v konaní vedenom na Okresnom súde Nové Mesto nad Váhom pod sp.zn. 11C/323/2013 v spojení s konaním pred Krajským súdom v Trenčíne sp. zn. 5Co/189/2014 (o odporovateľnosť právnych úkonov), v ktorom malo dôjsť k vzniku nemajetkovej ujmy žalobkyne, keď súdy oboch stupňov neoprávnené a v neprimeranej miere zasiahli do základných práv žalobkyne (práva vlastníť majetok a nakladať s ním), najmä tým, že v rozpore so súdnou praxou vyložili pojem „vymáhateľná pohľadávka“ keď považovali za vymáhateľnú pohľadávku manželov J., uplatnenú voči žalovanej v konaní vedenom tunajším súdom pod sp. zn. 6C/58/2011, pričom podľa názoru žalobkyne nebolo možné uvedenú pohľadávku považovať za vymáhateľnú vzhľadom na rozhodnutie NS SR sp. zn. 6Cdo/253/2012 zo dňa 17.12.2013. V dôsledku toho bol na žalobkyňu vyvolaný neodôvodnený tlak, tak na jej psychiku, ako aj jej zdravotný stav. Nemajetkovú ujmu v tomto prípade vyčíslila na 7.500 eur;

e) v rozhodnutí Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom č.k. 10C/269/2013-235 išlo najmä o rozpor v záveroch súdu, kedy súd na jednej strane konštatuje, že žalovaní neprimeraným spôsobom zasiahli do vlastníckych práv žalobkyne, čím mohlo dôjsť ku vzniku nemajetkovej ujmy, na druhej strane uvádza, že medzi konaniami žalovaných a vznikom škody na strane žalobkyne nie je príčinná súvislosť. Žalovaní odmietli odovzdať žalobkyňi byt z dôvodu, že im ona odmietla poskytnúť vzájomné protiplnenie z titulu zhodnotenia bytu žalovanými. Súd uviedol, že v danom prípade nemožno aplikovať ustanovenie o vzájomnom plnení, čím potvrdil absenciu dôvodu pre zotrvávanie žalovaných v byte žalobkyne, avšak ďalej konštatuje že medzi konaniami žalovaných a spôsobenou škodou nie je príčinná súvislosť. Bol na ňu vyvíjaný veľký nátlak, pretože manželia J.í v jej byte bývali a ona musela platiť energie a všetky služby spojené sa užívaním predmetného bytu. Keď tam chcela vstúpiť, tak ju podľa jej tvrdenia mali zbiť policajti, čím malo voči žalobkyňi dôjsť k nezákonnému zákroku zo strany polície. Stalo sa tak niekedy po vynesení potvrdzujúceho rozsudku Krajského súdu v Trenčíne, pričom žalobkyňa uviedla že to bolo niekedy v období „od februára do polovice júla roku 2011“. Poukázala na to, že v tomto konaní došlo k zmene rozhodnutia Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom Krajským súdom v Trenčíne a následnému novému rozhodnutiu tunajšieho súdu, ktoré bolo Krajským súdom v Trenčíne potvrdené. Nemajetková ujma spočíva v tom, že na žalobkyňu bol zo strany manželov J. a ich právneho zástupcu vyvíjaný neprimeraný nátlak, že jej bude predaný byt, pokiaľ úhrady za byt nebude platiť. Túto nemajetkovú ujmu vyčíslila na sumu 4.000 eur;

f) v exekučnom konaní vedenom na Okresnom súde Nové Mesto nad Váhom pod sp.zn. 7Er/695/2013, kedy Krajský súd v Trenčíne listom Spr 2050/14 konštatoval, že postup súdu pri vybavovaní námietok a návrhu na odklad exekúcie bol neštandardný a boli spôsobené prieťahy v konaní a konanie sp. zn. EX 25/2013 vedené súdnou exekútkou JUDr. Evou Šteinerovou vykazuje znaky nezákonnosti a nesprávneho postupu. Rovnako MS SR listom č. 26588/2014/52 konštatuje, že upovedomenie o začatí exekúcie predajom hnuiteľných vecí doručil exekútor spolu s upovedomením o začatí exekúcie zo dňa 02.07.2013 pred vykonaním súpisu vecí podliehajúcich exekúcii (v rozpore s § 118 ods. 2 EP); exekútorový spis bol vedený v rozpore s § 34 a ods. 1 písm. a/, b/ a c/ výnosu MS SR zo dňa 15.06.1998 č. 1618/1998-6.Voči exekútorke bolo začaté disciplinárne konanie. Namietala bezdôvodné začatie exekučného konania, ktoré až na odvolanie zastavil krajský súd. Na žalobkyňu mal byť v tomto smere opäť vyvinutý nadmerný psychický tlak, zapríčinený konaním súdu a súdneho exekútora, pričom vzniknutú nemajetkovú ujmu si ocenila na 3.500 eur.

33. Súd prvej inštancie zamietol nárok žalobkyne v celosti s tým, že nárok uplatnený v súvislosti s postupom príslušníkov PZ SR dňa 24.03.2006 pri vypratávaní bytu žalobkyne (bod 32 písm. a/ tohto rozsudku) posúdil ako nárok premlčaný s poukazom na § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z.z.“) a vo vzťahu k ostatným nárokom žalobkyne (bod 30 písm. b/ až f/ tohto rozsudku) konštatoval, že žalobkyňa v každom jednotlivom prípade neuniesla dôkazné bremeno o tom, že boli splnené zákonné predpoklady pre vznik nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z.

34. Na základe preskúmania správnosti napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie v dôsledku odvolania žalobkyne odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na správne zistenie skutkového stavu veci, dospel k správnym skutkovým záverom, ktoré majú oporu vo vykonaných dôkazoch a vec správne právne posúdil.

35. Súd prvej inštancie správne uplatnené nároky žalobkyne správne posúdil podľa ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z.. Správne sa zaoberal všetkými uplatnenými nárokmi žalobkyne, i keď žalobkyňa neprerokovala svoj návrh v rámci predbežného prerokovania žiadosti podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. s každým dotknutým ministerstvom v celom žalovanom rozsahu (25.000 eur), ale s každým ministerstvom len v rozsahu 12.500 eur (hoci takto svoj žalobný nárok neformulovala), pretože z postoja žalovanej zastúpenej v konaní na základe žaloby oboma ministerstvami, bolo od počiatku zrejmé, že uplatnený nárok ako celok nemieni uspokojiť. Takýto prístup naša súdna prax pravidelne pripúšťa. Súd prvej inštancie sa ďalej správne zaoberal i nárokom žalobkyne vo vzťahu k postupu príslušníkov PZ SR dňa 24.03.2006 pri vypratávaní bytu žalobkyne (bod 32 písm. a/ tohto rozsudku), keď oproti konaniu, vedenom na Okresnom súde Nové Mesto nad Váhom pod sp.zn. 3C/43/2011 o veci totožnej žalobkyne proti totožnej žalovanej (SR), vyplývajúcej z tohto istého postupu príslušníkov PZ SR dňa 24.03.2006, žalobkyňa svoj nárok v tomto konaní uplatnila vo vyššej sume, poukázala na odlišné aspekty ňou tvrdeného zásahu a namietala i čiastočné odlišnú povahu nemajetkovej ujmy, ktorú podľa svojich tvrdení utrpela. Súd prvej inštancie správne nárok žalobkyne vo vzťahu k postupu príslušníkov PZ SR dňa 24.03.2006 pri vypratávaní bytu žalobkyne (bod 32 písm. a/ tohto rozsudku) posúdil podľa § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. (i keď znenie tohto zákonného ustanovenia doslovne necitoval, viď bod 8 napadnutého rozsudku) a konštatoval, že ide o nárok premlčaný a pokiaľ ide o ostatné nároky žalobkyne, na základe skutkového stavu zisteného z vykonaného dokazovania a za aplikácie príslušných ustanovení právnych predpisov, tieto vyhodnotil ako nedôvodné, pretože žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno o splnení zákonných predpokladov pre vznik nároku na náhradu nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z.z..

36. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd síce ukladá súdom povinnosť odôvodniť svoje rozhodnutia, túto požiadavku však nemožno chápať tak, že súdy majú povinnosť dať podrobnú odpoveď na každý argument (napr.: rozsudok ESLP vo veci Van Hurk v. Holandsko z 19.04.1994, č. 16034/90, bod 61). I Ústavný súd SR v tomto smere konštatoval, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces. (rozhodnutie sp.zn. IV. ÚS 115/03 zo dňa 03.07.2003). V rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 358/09 zo dňa 15.10.2009 Ústavný súd SR uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (nález sp.zn. II. ÚS 410/06 zo dňa 02.08.2007).

37. V súdnej veci súd prvej inštancie sa v napadnutom rozsudku riadne a podrobne vysporiadal so všetkými podstatnými skutkovými tvrdeniami a argumentami účastníkov, v odôvodnení rozsudku uviedol, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých vychádzal a ako ich vyhodnotil a ako vec právne posúdil. Prijaté právne závery súd prvej inštancie náležite vysvetlil spôsobom, z ktorého je zrejmé, akými úvahami sa riadil. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Súd prvej inštancie jasným, zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu a jeho rozhodnutie nemožno považovať za zjavne neodôvodnené alebo nepreskúmateľné. Podľa presvedčenia odvolacieho súdu má odôvodnenie napadnutého rozsudku náležitosti v zmysle § 220 CSP a žalobkyňa v odvolaní neopodstatnene namietala nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie (odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP).

38. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje so skutkovými závermi, ako aj s právnym posúdením veci súdom prvej inštancie a podľa 387 ods. 2 CSP na ne v podrobnostiach poukazuje.

39. Vo vzťahu k odvolacím námietkam žalobkyne odvolací súd považuje za potrebné dodať nasledovné:

40. Zákon č. 514/2003 Z.z. upravuje zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri jej výkone, ak sú splnené podmienky zodpovednosti podľa tohto zákona. Vznik zodpovednosti štátu predpokladá: a/ nezákonné rozhodnutie alebo nesprávny úradný postup, b/ existenciu škody, c/ príčinnú súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom a existenciou škody. Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci má povahu objektívnej zodpovednosti, t.j. zodpovednosti bez ohľadu na zavinenie. Zákon nepozná ani žiadny liberačný dôvod, na základe, ktorého by bolo možné tejto zodpovednosti sa zbaviť.

41. Pokiaľ ide o otázku premlčania nároku žalobkyne vo vzťahu k postupu príslušníkov PZ SR dňa 24.03.2006 pri vypratávaní bytu žalobkyne (bod 32 písm. a/ tohto rozsudku), súd prvej inštancie posúdil podľa § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. a konštatoval, že ide o nárok premlčaný. Odvolateľka namieta, že premlčanie nároku malo byť posudzované podľa § 19 ods. 2 uvedeného zákona, resp. že žalovanou vznesená námietka premlčania bola vznesená v rozpore s dobrými mravmi a súd prvej inštancie na ňu nemal prihliadať (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP).

42. Podľa § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia, ktorým bolo zmenené alebo zrušené právoplatné rozhodnutie.

43. Podľa § 19 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. najneskôr sa právo na náhradu škody premlčí za desať rokov odo dňa, keď bolo poškodenému doručené (oznámené) rozhodnutie, ktorým mu bola spôsobená škoda; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví alebo škodu spôsobenú rozhodnutím podľa § 7 a 8.

44. Z citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že platná právna úprava rozlišuje objektívnu a subjektívnu lehotu premlčania práva na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci. Subjektívna premlčacia lehota práva na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci (bez ohľadu na to, či škoda bola spôsobená nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci, alebo jeho nesprávnym úradným postupom) je definovaná v § 19 ods. 1 zákona. Ide o trojročnú lehotu, ktorá začína plynúť odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode, resp. resp. odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia zrušujúceho pôvodné (nezákonné) rozhodnutie poškodenému alebo osobám, ktoré môžu uplatniť nárok na náhradu škody v prospech poškodeného alebo po jeho smrti. Ak ide o uplatnenie práva na náhradu škody z dôvodu nesprávneho úradného postupu, ako je tomu v súdnej veci, pre začiatok plynutia trojročnej subjektívnej premlčacej doby je rozhodujúci okamih, kedy sa poškodený dozvedel o škode. Poškodený sa podľa dozvie o škode vtedy, ak sú mu známe skutkové okolnosti, z ktorých možno zistiť vznik škody (v predpokladanej výške) zakladajúcej jej uplatnenie v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z., preto nie je určujúce, či napríklad (ne)správnosť úradného postupu bola v inom konaní zisťovaná, prípadne vzniknuté následky mohli byť v takom konaní reparaovateľné a či výsledky takéhoto konania (jeho právne závery) boli poškodenému známe (viď napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 5MCdo/13/2010 zo dňa 20.03.2012). Objektívna premlčacia lehota je podľa § 19 ods. 2 zákona 10-ročná a začína plynúť odo dňa doručenia nezákonného rozhodnutia poškodenému alebo osobám, ktoré môžu uplatniť nárok na náhradu škody v prospech poškodeného alebo po jeho smrti alebo odo dňa, keď došlo k nesprávnemu úradnému postupu.

45. Vo všeobecnosti platí, že vzájomný vzťah subjektívnej a objektívnej premlčacej doby je taký, že sú od seba nezávislé čo do svojho priebehu, jeho začiatku i konca, a ak skončí priebeh jednej z nich, právo sa premlčí bez ohľadu na druhú premlčaciu dobu. Pre vzťah objektívnej a subjektívnej premlčacej doby tiež platí zásada, že lehota so subjektívne stanoveným začiatkom nemôže skončiť neskôr ako lehota s objektívne určeným začiatkom, ale môže skončiť najneskoršie s ňou.

46. V súdnej veci subjektívna trojročná premlčacia doba podľa § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. začala žalobkyňi plynúť dňom 24.03.2006, kedy sa preukázateľne dozvedela o vypratání jej bytu a o nesprávnom úradnom postupe príslušníkov polície. Premlčacia doba potom márne uplynula dňom 24.03.2009 (utorok), pričom žaloba v súdnej veci bola podaná až po desiatich rokoch, dňa 29.03.2016. Vzhľadom na márne uplynutie subjektívnej premlčacej doby, súd prvej inštancie správne postupoval,

keď nárok žalobkyne vyhodnotil v tejto časti ako premlčaný podľa § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. a nezaoberal sa už plynutím objektívnej premlčacej doby a nárok ani po hmotnoprávnej stránke ďalej neprejednal. Odvolacia námietka žalobkyne v tejto časti teda dôvodná nebola.

47. Pokiaľ žalobkyňa namieta, že námietka premlčania nároku žalobkyne vo vzťahu k postupu príslušníkov PZ SR dňa 24.03.2006 pri vypratávaní bytu žalobkyne (bod 32 písm. a/ tohto rozsudku), bola vznesená v rozpore s dobrými mravmi s poukazom na rozsah zásahu do subjektívnych práv žalobkyne, dobu trvania tohto zásahu, mocenské postavenie štátu voči žalobkyňi i skutočnosť, že medzičasom došlo k zmene právnej úpravy na základe praxe nebankových spoločností a nesprávnych úradných postupov zo strany polície, odvolací súd túto argumentáciu vyhodnotil ako nedôvodnú.

48. Vo všeobecnosti nie je vylúčené, aby vznesenie námietky premlčania žalovaným mohlo byť považované za konanie, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi, pretože výkon žiadneho práva nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. O takýto prípad však môže ísť iba výnimočne. V rozpore s dobrými mravmi môže podľa ustálenej súdnej praxe najvyšších súdnych autorít byť len taký výkon práva účastníkom v občianskom súdnom konaní, ktorý je výrazom zneužitia tohto práva na úkor druhého účastníka konania, pričom vo vzťahu k vznesenej námietke premlčania môže o takýto prípad ísť len vtedy, ak druhý účastník konania márne uplynutie premlčacej doby nezavinil a voči nemu by za tejto situácie priznanie účinkov premlčania bolo neprimerane tvrdým postihom. Pre posúdenie tejto primeranosti je potrebné vychádzať z konkrétnych okolností prípadu, najmä vziať do úvahy charakter uplatneného práva, jeho rozsah a dôvody, pre ktoré právo nebolo uplatnené pred uplynutím premlčacej doby. Podľa nálezu Ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 176/2011 zo dňa 20.04.2011 samotná dôvodnosť vznesenej námietky premlčania rozpor s dobrými mravmi nezakladá. Aplikácia tohto inštitútu by mala byť len výnimočná a nemala by zhojovať neznalosť zákona - t. j. neznalosť plynutia premlčacích dôb. V tomto smere je potrebné poukázať aj na jednu zo základných zásad súkromného práva - vigilantis iura scripta sunt - právo patrí bdelym. Preto je potrebné pri skúmaní otázky, či je vznesenie námietky premlčania v rozpore s dobrými mravmi skúmať, či strana konania, ktorá sa dovoľáva rozporu s dobrými mravmi, postupovala s dostatočnou mierou starostlivosti a opatrnosti práve v súlade so zásadou vigilantis iura, ktorá predpokladá, že každý zodpovedá za náležitú mieru predvídavosti a opatrnosti nielen pri vzniku právneho vzťahu, ale aj pri uplatňovaní svojich práv a výkone svojich práv a povinností z neho vyplývajúcich. Najvyšší súd SR v rozsudku sp. zn. 3 Cdo 137/2017 zo dňa 22.03.2018 vo veci týkajúcej sa súladu dobrých mravov s námietkou premlčania vznesenou štátom v konaní podľa zákona č. 58/1969 Zb., v ktorom sa posudzuje jeho zodpovednosť za spôsobenú škodu - uviedol, že „dobrými mravmi sa rozumie súhrn spoločenských, kultúrnych a mravných noriem, ktoré v historickom vývoji preukazujú istú nemennosť, vystihujú podstatné historické tendencie, sú akceptované rozhodujúcou časťou spoločnosti a majú povahu základných noriem správania. Rozpor s dobrými mravmi spočíva v tom, že výkon práva sa prieči spoločensky uznávaným názorom, ktoré vo vzájomných vzťahoch určujú, aký má byť obsah ich konania, aby bol súladný so všeobecnými zásadami spoločnosti. Vo všeobecnosti ide o prípad konania v rozpore s dobrými mravmi vtedy, keď konajúci síce formálne postupuje v medziach svojho práva, ale realizáciou tohto práva sleduje poškodenie druhého účastníka právneho vzťahu. V takom prípade síce ide o výkon práva, avšak výkon práva v rozpore s dobrými mravmi, pre ktorý je typické, že konajúcemu v skutočnosti nejde o dosiahnutie cieľov, ktoré právo s takým konaním spája, ale mu ide o to, aby vedľajšie účinky jeho konania viedli k stavu jemu vyhovujúcemu, avšak poškodzujúcemu druhú stranu.“ ...“Vo všeobecnosti ide o prípad konania v rozpore s dobrými mravmi vtedy, keď konajúci síce formálne postupuje v medziach svojho práva, ale realizáciou tohto práva sleduje poškodenie druhého účastníka právneho vzťahu. Taký výkon práva, i keď je so zákonom formálne v súlade, je v skutočnosti výkonom práva iba zdanlivým, lebo jeho účelom nie je vykonať (svoje) právo, ale poškodiť právo (niekoho iného).“ Podľa uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Cdo 249/2014 zo dňa 30.07.2015 (vo veci náhrady škody z nezákonného rozhodnutia) „za špecifických okolností však výkon práva namietať premlčanie uplatneného nároku by mohlo byť konaním umožňujúcim poškodiť druhého účastníka právneho vzťahu, ktorý márne uplynutie premlčacej doby nezavinil a voči ktorému by zánik uplatňovaného nároku v dôsledku uplynutia premlčacej doby bol neprimerane tvrdým postihom v porovnaní s rozsahom a charakterom ním uplatňovaného práva a s dôvodmi, pre ktoré svoje právo neuplatnil včas. Znaky konania vykazujúce priamy úmysel poškodiť druhého účastníka je potrebné vyvodzovať z tých okolností, za ktorých bola námietka premlčania tohto nároku uplatnená a nie z okolností a dôvodov, z ktorých je vznik uplatňovaného nároku odvodzovaný, inými slovami, rozhodujúce (určujúce) pre odopretie účinkov námietky premlčania sú okolnosti, ktoré existovali v čase uplatnenia námietky premlčania. Tieto okolnosti musia byť naplnené v natoľko výnimočnej intenzite, aby bol odôvodnený tak významný zásah do právnej

istoty, akým je neumožnenie práva uplatniť námietku premlčania.“ V rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Cdo 151/2012 zo dňa 09.12.2015 (náhrada nemajetkovej ujmy) sa uvádza „ Úmysel poškodiť druhého účastníka námietkou premlčania však nemožno vyvodiť z okolností a dôvodov, z ktorých je vznik uplatneného nároku vyvodzovaný, ale z tých konkrétnych okolností, za ktorých bola námietka premlčania uplatnená. Tieto okolnosti by pritom museli byť naplnené v natoľko výnimočnej intenzite, aby bol odôvodnený tak významný zásah do princípu právnej istoty, akým je odopretie práva uplatniť námietku premlčania.“

49. Najvyšší súd SR v rozsudku sp.zn. 1Cdo/203/2018 zo dňa 28.05.2019 na citované rozhodnutia poukázal a konštatoval, že judikatúra dovolacieho, ako aj ústavného súdu, v otázke premlčania a dobrých mravov je v zásade ustálená v tom, že nevyklučuje, že vznesenie námietky premlčania by mohlo byť v rozpore s dobrými mravmi, avšak vždy musí ísť o veľmi výnimočné prípady, v ktorých je výrazom zneužitia tohto práva na úkor strany, ktorá márne uplynutie premlčacej doby nezavinila. „Takýto postup má ale miesto iba v ojedinelých a vo výnimočných prípadoch, keď voči strane konania by nepriznanie jej nároku súdom v dôsledku uplynutia premlčacej doby bolo neprimerane tvrdým postihom v porovnaní s rozsahom a charakterom uplatňovaného práva a dôvodmi, pre ktoré svoje právo včas neuplatnil, prípadne kedy k výkonu práva založeného zákonom dochádza z iných dôvodov, než je dosiahnutie hospodárskych cieľov, či uspokojenia iných potrieb, kedy hlavnou alebo aspoň prevažujúcou motiváciou je úmysel poškodiť, či znevýhodniť povinnú osobu (tzv. šikanózný výkon práva). Tieto okolnosti musia byť naplnené v takej výnimočnej intenzite, aby bol odôvodnený tak významný zásah do princípu právnej istoty, akým je odopretie práva uplatniť námietku premlčania. V tomto smere je potrebné poukázať aj na jednu zo základných zásad súkromného práva - vigilantibus iura scripta sunt - právo patrí bdelym. Preto je potrebné pri skúmaní otázky, či je vznesenie námietky premlčania v rozpore s dobrými mravmi skúmať, či strana konania, ktorá sa dovoľáva rozporu s dobrými mravmi v súlade s § 3 ods. 1 OZ, postupovala s dostatočnou mierou starostlivosti a opatrnosti práve v súlade so zásadou vigilantibus iura, ktorá predpokladá, že každý zodpovedá za náležitú mieru predvídavosti a opatrnosti nielen pri vzniku právneho vzťahu, ale aj pri uplatňovaní svojich práv a výkone svojich práv a povinností z neho vyplývajúcich.“

50. V danom prípade podľa názoru odvolacieho súdu neboli preukázané také dôvody a okolnosti, pre ktoré by bolo možné v zmysle vyššie popísanej judikatúry považovať vznesenie námietky premlčania žalovanou za konanie, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi. Žalobkyňa nepreukázala (a ani netvrdila), že by jej žalovaná akýmkoľvek spôsobom (či už legálnym - z hľadiska pozície štátu, alebo iným) bránila vo včasnom uplatnení jej práv na súde; nepreukázala (a ani netvrdila) žiadne závažné a výnimočné okolnosti, z ktorých by bolo možné vyvodiť prípadne objektívnu nemožnosť uplatnenia jej práv, a teda nie je možné v súdnej veci konštatovať, že by žalobkyňa márne uplynutie subjektívnej trojročnej premlčacej doby nezavinila vlastným pričinením, v rozpore v súlade so zásadou vigilantibus iura. Na strane žalovanej vznesenie námietky premlčania predstavuje výkon jej práva, pričom v konaní nebolo vzhľadom na všetky skutkové okolnosti vyplývajúce z dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie, zistené, že by motiváciou žalovanej bol úmysel žalobkyňu poškodiť, či znevýhodniť. Uvedenému nasvedčuje napr. i riadne prejednanie žalobkyňou uplatnených žiadostí o predbežné prerokovanie nároku zo strany žalovanej (či už konajúcej prostredníctvom MV SR alebo MS SR), postoj žalovanej v súdnom konaní, ktorá uplatňovaniu práv zo strany žalobkyne nijakým spôsobom nebránila, konania sa riadne zúčastňovala a vecne v ňom argumentovala. I keď žalobkyňa poukazuje na mocenské postavenie žalovanej ako štátu, v konaní nepreukázala (a ani netvrdila), že by žalovaná v rámci tohto svojho mocenského postavenia voči žalobkyňi pre uplatnenie jej práv realizovala akékoľvek zásahy alebo protiprávne konania, že by jej v uplatnení práv bránila, resp. že by uplatnenie jej práv na súde malo pre ňu zo strany štátu nejaké negatívne dopady. Bez povšimnutia nie je ani skutočnosť, že obdobný nárok žalobkyne vyplývajúci z tých istých skutkových okolností bol meritórne prejednaný v konaní vedenom na Okresnom súde Nové Mesto nad Váhom pod sp.zn. 3C/43/2011, ktoré bolo skončené rozsudkom č.k. 3C/43/2011-229 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č.k. 4Co/185/2013-269 a uznesením Najvyššieho súdu SR sp.zn. 2Cdo/718/2015 zo dňa 29.09.2016, pričom žalobkyňa úspešná nebola. Na základe všetkých okolností prípadu odvolací súd konštatoval, že odvolacia námietka žalobkyne o vznesení námietky premlčania v tejto časti konania zo strany žalovanej v rozpore s dobrými mravmi, dôvodná nebola.

51. Ďalej žalobkyňa v odvolaní namietala nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie i v časti ostatných svojich uplatnených nárokov.

52. Čo sa týka nesprávneho úradného postupu, súd prvej inštancie vychádzal z § 9 ods. 1,2 zákona č. 514/2003 Z.z..

53. Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb; za nesprávny úradný postup sa nepovažuje postup alebo výsledok postupu Národnej rady Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 86 písm. a) a d) Ústavy Slovenskej republiky a postup alebo výsledok postupu vlády Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 119 písm. b) Ústavy Slovenskej republiky.

54. Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných prietahoch v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prietahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prietahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prietahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov.

55. Zákon č. 514/2003 Z.z. nedefinuje striktno pojem „nesprávny úradný postup“, pričom vychádzať možno z ustálenej súdnej judikatúry, podľa ktorej podľa konkrétnych okolností toho - ktorého prípadu môže ísť o akúkoľvek činnosť spojenú s výkonom právomocí určitého štátneho orgánu, ak pri tomto výkone alebo v súvislosti s ním dôjde k porušeniu pravidiel stanovených právnymi predpismi pre konanie štátneho orgánu alebo k porušeniu poriadku, ktorý vyplýva z povahy, funkcie alebo cieľov tejto činnosti. Pretože úradný postup nie je spravidla možné v právnom predpise upraviť do najmenších podrobností, treba správnosť úradného postupu posudzovať i z hľadiska účelu, k dosiahnutiu ktorého postup štátneho orgánu smeruje. K nesprávnemu úradnému postupu môže dôjsť nielen pri úkonoch v rámci činnosti, pri ktorej štátny orgán nerozhoduje, ale tiež v rámci jeho rozhodovacej činnosti (napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 27.01.2011 sp. zn. 3Cdo 71/2009).

56. Pokiaľ ide o pojem „nezákonné rozhodnutie“, súd prvej inštancie správne vychádzal z § 6 ods. 1,2 zákona č. 514/2003 Z.z.

57. Podľa § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

58. Podľa § 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

59. V tomto smere odvolací súd prisvedčil i argumentácii žalobkyne v odvolaní, že podľa nálezu Ústavného súdu SR sp.zn. IV. ÚS 159/2012 zo dňa 03.07.2012 „neexistuje ustálená, v právnej teórii či praxi bežne používaná definícia pojmu nezákonné rozhodnutie pre účely zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú takýmto rozhodnutím. Ani zákon o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci výslovne nedefinuje, čo sa má považovať za nezákonné súdne rozhodnutie. Podľa dôvodovej správy k vládnemu návrhu zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (Osobitná časť k §1 ods.1 návrhu zákona, parlamentná tlač č. 342), je nezákonným rozhodnutím rozhodnutie orgánu verejnej moci, ktoré je v rozpore s právnym poriadkom Slovenskej republiky. ..Toto rozhodnutie môže byť vydané najmä v občianskom súdnom konaní, v správnom konaní alebo v trestnom konaní. Nový zákon však explicitne nedefinuje pojem „nezákonné rozhodnutie“. Nezákonnosť rozhodnutia môže byť tak rozmanitá, že jeho zovšeobecnené vyjadrenie v definícií ako i zovšeobecňujúci

popis naráža na neprekonateľné prekážky. Otázka, či bolo vydané nezákonné rozhodnutie, sa bude vždy posudzovať so zreteľom na okolnosti konkrétneho prípadu. Z citovaného vyplýva, že zákonodarcu neponíma pojem nezákonné rozhodnutie prísne formalisticky, ale širšie.“ Ústavný súd SR konštatoval, že podľa jeho názoru sú „podstata a zmysel základného práva v zmysle čl. 46 ods. 3 ústavy popreté takým výkladom ustanovení zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, ktorý vyžaduje, aby zrušujúce rozhodnutie súdu vydané na základe mimoriadneho opravného prostriedku výslovne konštatovalo nezákonnosť zrušeného právoplatného rozhodnutia (či už vo výroku alebo v odôvodnení), ak na takéto konštatovanie nedávajú procesné pravidlá občianskeho súdneho konania tomuto súdu žiadny priestor a ak sa má v zmysle zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci takéto posúdenie uskutočniť na základe zohľadnenia okolností konkrétneho prípadu“. I podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4MCdo/20/2009 zo dňa 30.05.2011 (ktoré napokon cituje aj predmetný nález Ústavného súdu SR), „zákonnosť či nezákonnosť rozhodnutia vo všeobecnosti otázkou súladu rozhodnutia s objektívnym právom. Tak rozhodnutie, ktoré bolo zrušené z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia, z dôvodu nesprávne alebo nedostatočne zisteného skutkového stavu ako i z dôvodu vady konania je nezákonné a za splnenia ostatných zákonných podmienok môže zakladať zodpovednosť štátu za škodu, ktorá prípadne z takéhoto rozhodnutia vznikla účastníkovi. Aj napriek tomu, že pojem nezákonné rozhodnutie nie je v zákone definovaný, je možné konštatovať, že pod nezákonným rozhodnutím sa dá rozumieť akékoľvek rozhodnutie orgánu verejnej moci, ktoré je v rozpore s právnym poriadkom SR, alebo záväzkami SR, vyplývajúcimi z platnej medzinárodnej zmluvy, ktorou je SR viazaná a bolo z dôvodu nezákonnosti zrušené alebo zmenené príslušným orgánom... Právna úprava sa síce osobitne nezmieňuje o tom, či nezákonnosť rozhodnutia musí byť konštatovaná priamo vo výroku zrušujúceho (zmeňujúceho) rozhodnutia, avšak podľa názoru Najvyššieho súdu SR, pokiaľ príslušný orgán určité rozhodnutie zrušil (zmenil) z dôvodov uvedených v odôvodnení rozhodnutia, je možné uzavrieť, že sa tak mohlo stať jedine z dôvodu jeho rozporu s platnými právnymi predpismi, a teda z dôvodu jeho nezákonnosti.“

60. V súdnej veci súd prvej inštancie z rámca vyššie popísaných právnych záverov Ústavného súdu SR a Najvyššieho súdu SR nevybočil. Citovaný nález Ústavného súdu SR i rozhodnutie Najvyššieho súdu SR (ktoré ústavný súd o.i. pri svojom rozhodovaní vzal do úvahy), sa totiž týkajú situácie, keď rozhodnutie súdu bolo následne zrušené alebo zmenené rozhodnutím súdu vyššej inštancie a otázkou zostalo, či nezákonnosť rozhodnutia, ktoré bolo zrušené alebo zmenené, musí byť konštatovaná priamo vo výroku zrušujúceho alebo zmeňujúceho rozhodnutia súdu vyššej inštancie alebo nie, pričom obe najvyššie súdne autority zhodne dospeli k záveru, že tomu tak byť nemusí. V zmysle nálezu ústavného súdu, ktorého aplikácie sa v odvolaní dovoľáva žalobkyňa, by podstata a zmysel základného práva v zmysle čl. 46 ods. 3 ústavy boli popreté takým výkladom ustanovení zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, ktorý by vyžadoval, aby zrušujúce rozhodnutie súdu (tam vydané na základe mimoriadneho opravného prostriedku) výslovne konštatovalo nezákonnosť zrušeného právoplatného rozhodnutia (či už vo výroku alebo v odôvodnení), ak na takéto konštatovanie nedávajú procesné pravidlá občianskeho súdneho konania tomuto súdu žiadny priestor.

61. Z dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie vyplýva, že v konaní vedenom na Okresnom súde Nové Mesto nad Váhom pod sp. zn. 6C/58/2011 bol prvoinštančný rozsudok č.k. 6C/58/2011-649 zo dňa 27.04.2016 potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č.k. 4Co/38/2017 - 789 zo dňa 23.11.2017. V konaní vedenom Okresnom súde Nové Mesto nad Váhom pod sp. zn. 3C/43/2011 bol prvoinštančný rozsudok č.k. 3C/43/2011-229 zo dňa 06.02.2013 potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č.k. 4Co/185/2013 - 269 zo dňa 13.03.2014. Podané dovolanie žalobkyne v tejto veci Najvyšší súd SR odmietol uznesením č.k. 2Cdo/718/2015-308 zo dňa 29.09.2016. V konaní vedenom na Okresnom súde Nové Mesto nad Váhom pod sp. zn. 11C/32/2013 bol prvoinštančný rozsudok č.k. 11C/32/2013-285 zo dňa 19.09.2013 (v spojení s opravným uznesením č.k. 11C/32/2013-315) potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č.k. 5Co/189/2014 - 363 zo dňa 29.10.2014. V konaní vedenom na Okresnom súde Nové Mesto nad Váhom pod sp. zn. 10C/269/2013, bol prvoinštančný rozsudok tunajšieho súdu č.k. 10C/269/2013-235 zo dňa 03.12.2015 potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č.k. 6Co/297/2016 - 274 zo dňa 30.05.2017.

62. Z uvedeného je zrejmé, že v súdnych konaniach, v rámci ktorých malo podľa tvrdení žalobkyne dôjsť k vzniku nemajetkovej ujmy žalobkyne v dôsledku nezákonných rozhodnutí, nedošlo vôbec k zrušeniu rozhodnutia prvoinštančného (či odvolacieho) súdu v rámci odvolacieho, dovolacieho či iného konania

a teda o nezákonnosti rozhodnutia v zmysle § 6 ods. 1,2 zákona č. 514/2003 Z.z. tu ani za zohľadnenia okolností tohto- ktorého konkrétneho prípadu nemožno vôbec hovoriť.

63. Tak ako uviedol súd prvej inštancie, pokiaľ žalobkyňa namieta vady týchto konaní (okrem samotných súdnych rozhodnutí v merite vecí), a to konkrétne napr. výhrady voči osobám znalcov, výhrady voči rozporom v odôvodnení rozhodnutia a ďalšie, tieto mohli byť predmetom súdneho prieskumu len v príslušnom odvolacom konaní, resp. konaní o mimoriadnom opravnom prostriedku, pričom je absolútne vylúčené, aby sa nimi akýmkoľvek spôsobom zaoberal súd v tomto inom súdnom konaní. Úlohou súdu v konaní o náhradu škody spôsobenú pri výkone verejnej moci totiž nie je a nemôže byť nanovo posudzovať jednotlivé súdne konania a prípadne revidovať namietané predchádzajúce rozhodnutia súdov, ktorý postup by bol v rozpore so zásadou rei iudicata (§ 230 CSP). Správny bol i záver súdu prvej inštancie, že žalobkyňou tvrdené vady súdnych konaní nemôžu byť považované ani za nesprávny úradný postup v zmysle § 9 zákona č. 514/2003 Z.z., pretože ani len čiastočne nenapĺňajú jeho zákonné znaky, napr. porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie, nečinnosť orgánu, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv a podobne.

64. Žalobkyňa taktiež namietala, že súd prvej inštancie nevykonal ňou navrhnuté dôkazy, v dôsledku čoho došlo k nedostatočne zistenému skutkovému stavu veci i porušeniu jej práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b/, e/, f/ CSP).

65. Odvolací súd v tomto smere uvádza, že dokazovanie je časť občianskeho súdneho konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky, potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje i právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (rozhodnutie Ústavného súdu SR sp.zn. I. ÚS 52/03 zo dňa 12.03.2003). Súd v civilnom sporovom konaní nie je viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu, nie strán sporu. O tom, ktoré dôkazy vykoná, rozhoduje súd. Musí však dbať o to, aby z dokazovania nevylúčil taký dôkaz, ktorý má potenciál preukázať rozhodujúcu skutkovú okolnosť významnú pre rozhodnutie. Ak sa súd rozhodne dôkaz nevykonať, musí to zdôvodniť v odôvodnení svojho rozsudku. Túto povinnosť v civilnom konaní ukladá § 220 ods. 2 CSP. Ak by súd vylúčil z dokazovania dôkaz, ktorým bolo možné preukázať rozhodujúcu skutočnosť, zakladá to odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. e/ CSP. Nevyhovenie dôkaznému návrhu strany sporu možno založiť len tromi dôvodmi. Prvým je argument, podľa ktorého tvrdená skutočnosť, ku ktorej overeniu alebo vyvráteniu je navrhnutý dôkaz je bez relevantnej súvislosti s predmetom konania; ďalším je argument, podľa ktorého dôkaz neoverí/nevyvráti tvrdenú skutočnosť, čiže vo väzbe na toto tvrdenie nedisponuje vypovedacou potenciou. Nakoniec tretím je nadbytočnosť dôkazu, t.j. argument, podľa ktorého určité tvrdenie, ku ktorému overeniu alebo vyvráteniu je dôkaz navrhovaný, bolo už doterajším konaním bez dôvodných pochybností overené alebo vyvrátené.

66. V súdnej veci súd prvej inštancie nevykonal dôkazy navrhnuté žalobkyňou, konkrétne: výsluch E.. A.. H. L., bývalého predsedu komisie MS SR poznajúceho problematiku nezákonných praktík nebankových subjektov; JUDr. Petra Straku - sudcu Krajského súdu v Prešove, ktorý bol prvým predsedom Komisie na Ministerstve spravodlivosti SR; Mgr. Moniky Ševčíkovej, redaktorky TV Markíza, ktorá natáčala viacero reportáží o prípade žalobkyne; Y. H., druhá žalobkyne, ktorý bol prítomný nezákonného deložovania bytu žalobkyne; Y. H. ml. syna žalobkyne; H. L., syna žalobkyne prítomného deložovania bytu; H. R. a K. J. ako účastníkov deložovania, oboznámením videonahrávky televíznej reportáže TV Markíza, fotografií skladu s uloženými vecami žalobkyne, notárskou zápisnicou N38/2006, Nz14594/2006 zo dňa 18.04.2006 zachytávajúcou priebeh vypratania bytu žalobkyne, sťažnosti žalobkyne na znalkyňu v odbore Stavebníctvo Ing. Evu Sajfertovú, ani sťažnosti žalobkyne na znalkyňu Katarínu Martinusovú, ktorá oceňovala rekonštrukciu bytu, pre nadbytočnosť, nakoľko tieto dôkazy neboli podľa názoru súdu prvej inštancie spôsobilé priniesť ani len nepriame ozrejenie rozhodujúcich skutočností pre rozhodnutie v tomto konaní.

67. Odvolací súd po preskúmaní veci konštatoval, že súd prvej inštancie i v tomto smere postupoval správne a ani táto odvolacia námietka žalobkyne dôvodná nebola. Pokiaľ ide o dôkazy, týkajúce sa nároku žalobkyne vo vzťahu k postupu príslušníkov PZ SR dňa 24.03.2006 pri vypratávaní bytu

žalobkyne (bod 31 písm. a/ tohto rozsudku), konkrétne podľa jej označenia: výsluch Y. H., Y. H. ml. H. L., H. R. a K. J., oboznámenie videonahrávky televíznej reportáže TV Markíza, fotografií skladu s uloženými vecami žalobkyne, notárskou zápisnicou N38/2006, Nz14594/2006 zo dňa 18.04.2006 zachytávajúcou priebeh vypratania bytu žalobkyne, vykonanie popísaných dôkazov bolo nadbytočné, keďže tento nárok žalobkyne súd prvej inštancie zamietol v dôsledku jeho premlčania a vecnou stránkou nároku sa správne nezaoberal. Ostatné dôkazy: oboznámenia sťažnosti žalobkyne na znalkyňu v odbore Stavebníctvo Ing. Evu Sajfertovú, na znalkyňu Katarínu Martinusovú, výsluch JUDr. Ing. Milana Budjača, JUDr. Petra Straku Mgr. Moniky Ševčíkovej, bol nadbytočný, keďže tieto dôkazy neboli ani podľa názoru odvolacieho súdu spôsobilé priniesť ani len nepriame ozrejmienie rozhodujúcich skutočností nevyhnutných pre rozhodnutie v tomto konaní, pričom samotná žalobkyňa v odvolaní neuvádza, aké konkrétne skutkové okolnosti, týkajúce sa žalovanej veci a nevyhnutné pre rozhodnutie súdu, mali byť preukázané vykonaním týchto jednotlivých dôkazov.

68. Na základe všetkých popísaných dôvodov odvolací súd odvolanie žalobkyne nepovažoval za dôvodné a napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1,2 CSP potvrdil ako vecne správny.

69. Odvolací súd rozhodol o trovách odvolacieho konania podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že priznal nárok na ich náhradu žalovanej, ktorá bola v odvolacom konaní úspešná v celom rozsahu.

70. O výške náhrady trov odvolacieho konania žalovanej rozhodne v súlade s § 262 ods. 2 v nadväznosti na § 251 CSP súd prvej inštancie.

71. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).